

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj 65 0 Rs 624493 25 Rev
Sarajevo, 22.04.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Emine Hulusija, kao predsjednice vijeća, Zlate Džafić i Josipa Vukovića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja S. S. iz S., Ulica..., H. i, koga zastupaju punomoćnici Bajramović Marsela i Kolić Kadrija, advokati iz Sarajeva, protiv tuženog KJP ZOI 84 Olimpijski centar Sarajevo d.o.o., Ulica Alipašina bb, koga zastupaju punomoćnici Adamović Vlado i Kunić Svjetlana, advokati iz Sarajeva, radi povrede prava iz radnog odnosa, vrijednost spora 6.100,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja protiv rješenja Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 624493 24 Rsž 2 od 21.01.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 22.04.2025. godine, donio je

R J E Š E N J E

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenim rješenjem Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 624493 23 Rs 2 od 06.09.2024. godine odbačena je kao neblagovremena tužba u ovoj pravnoj stvari. Tužitelj je obavezan da tuženom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.474,20 KM.

Drugostepenim rješenjem Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 624493 24 Rsž 2 od 21.01.2025. godine žalba tužitelja je odbijena kao neosnovana i prvostepeno rješenje potvrđeno.

Protiv drugostepenog rješenja reviziju je blagovremeno izjavio tužitelj zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava sa prijedlogom da se revizija usvoji, pobijano rješenje ukinе i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje ili preinači tako što će se usvojiti žalba tužitelja protiv prvostepenog rješenja, te preinačiti prvostepeno rješenje na način da se usvoji tužbeni zahtjev u cjelosti i tuženi obaveže na naknadu troškova cjelokupnog postupka uvećano za sastav revizije u iznosu 631,80 KM.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Nakon što je ispitao pobijano rješenje u skladu sa članom 241. u vezi sa članom 254. stav 4. Zakona o parničnom postupku (Službene novine F BiH br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15-dalje ZPP) u ovaj sud je odlučio kao u izreci:

Revizija je dozvoljena, ali nije osnovana.

Prema odredbi iz člana 13. stav 2. Zakona o zabrani diskriminacije (Službeni glasnik BiH, broj 59/09 i 66/16-u daljem tekstu ZZD BiH,) revizija je uvijek dozvoljena u antidiskriminacijskim postupcima propisanim odredbom člana 12. istog Zakona. Kako prema odredbi člana 4. stav 3. Zakona o zabrani diskriminacije mobing predstavlja oblik diskriminacije, to je suprotno navodima tužitelja iznesenim u reviziji, kao i stavu tuženog iznesenom u odgovoru na reviziju, u ovoj pravnoj stvari revizija dopuštena bez obzira što vrijednost pobijanog dijela pravomoćne presude ne prelazi cenzus propisan odredbom člana 237. stav 2. ZPP. Stoga je ovaj sud odlučivao o reviziji tužitelja kao o redovnoj reviziji.

Predmet spora je zahtjev tužitelja kojim je traženo da se utvrdi da je tuženi vršio mobing prema tužitelju kao svom radniku, te da se isti obaveže da tužitelju, na ime duševne boli zbog povrede ugleda i časti, odnosno psihičkog uznemiravanja i degradiranja, što je dovelo umanjavanja opće životne aktivnosti, isplati iznos od 6.100,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe do konačne isplate.

U postupku pred nižestepenim sudovima je utvrđeno da je tužitelj bio zaposlenik tuženog i da je protiv njega vođeno više disciplinskih postupaka u toku 2015. i 2016. godine, te da je posljednja radnja prema tužitelju za koju on smatra da predstavlja mobing počinjena donošenjem odluke o otkazu ugovora o radu broj 2424/16 od 28.10.2016. godine. Utvrđeno je da je kasnije dana 19.05.2020. godine tužitelj ponovno zasnovao radni odnos kod tuženog.

Odlučujući o prigovoru neblagovremenosti tužbe koji je istakao tuženi, prvostepeni sud je utvrdio da je odluku o otkazu ugovora o radu od 28.10.2016. godine tužitelj zaprimio dana 01.11.2016. godine, te da protiv iste nije podnosio zahtjev za zaštitu od diskriminacije u smislu člana 12. stav 1. Zakona o radu F BiH. Imajući u vidu da je tužba u navedenoj pravnoj stvari podnesena dana 18.01.2017. godine, prvostepeni sud je utvrdio da tužitelj u konkretnom slučaju nije postupio u rokovima propisanim stavom 2. člana 12. Zakona o radu F BiH, pa je tužbu kao neblagovremenu odbacio.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja i pravno stanovište prvostepenog suda, pa je žalbu tužitelja kao neosnovanu odbio i prvostepeno rješenje potvrdio.

Odluka drugostepenog suda je pravilna i zakonita.

Odredbom člana 12. Zakona o radu F BiH (Sl. novine F BiH, broj 26/16 i 89/18), u stavu 1. je propisano da u slučajevima diskriminacije u smislu odredaba ovog Zakona radnik, kao i lice koje traži zaposlenje mogu od poslodavca zahtijevati zaštitu u roku od 15 dana od dana saznanja za diskriminaciju, dok je u stavu 2. ovog člana propisano da ako poslodavac u roku od 15 dana od dana podnošenja zahtjeva iz prethodnog stava ne udovolji tom zahtjevu, radnik može u daljem roku od 30 dana podnijeti tužbu nadležnom sudu.

Polazeći od činjeničnih utvrđenja da je tužitelj odluku o otkazu ugovora o radu od 28.10.2016. godine primio dana 01.11.2016. godine, da protiv iste nije podnosio zahtjev za zaštitu od diskriminacije u smislu člana 12. stav 1. Zakona o radu F BiH, te da je predmetnu tužbu kojom je tražio da se utvrdi da je tuženi vršio mobing prema njemu pokretanjem neosnovanih disciplinskih postupaka podnio dana 18.01.2017. godine, nižestepeni sudovi su pravilno zaključili da je protekao prekluzivni rok u kojem je tužitelj mogao tražiti sudsku zaštitu propisanu odredbama člana 12. stav 1. i 2. Zakona o radu. Naime, kako je posljednja radnja kontinuiranog mobinga učinjena donošenjem odluke o otkazu ugovora o radu od 28.10.2016. godine, koju je tužitelj zaprimio dana 01.11.2016. godine, ali budući da nije u subjektivnom

roku od 15 dana zatražio zaštitu od poslodavca, a niti je u narednom roku od 30 dana podnio tužbu sudu, to je protekom tog roka, koji je prekluzivne prirode prema citiranom članu 12. stav 1. i 2. Zakona o radu tužitelj izgubio pravo na podnošenje tužbe, zbog čega su nižestepeni sudovi pravilno istu odbacili na osnovu odredbe člana 67. stav 1. tačka 2. Zakona o parničnom postupku.

Slijedom iznesenog pravilan je stav nižestepenih sudova o primjeni člana 12. Zakona o radu F BiH u pogledu rokova za zaštitu od diskriminacije u radnim odnosima, pri čemu su se pravilno pozvali na stav Vrhovnog suda Federacije izražen u presudi broj 65 0 Rs 647009 22 Rev od 29.09.2022. godine.

Prema odredbi člana 4. stav 3. ZZD BiH mobing je oblik nefizičkog uznemiravanja na radnom mjestu koji podrazumijeva ponavljanje radnji koje imaju ponižavajući efekat na žrtvu čija je svrha ili posljedica degradiranje radnih uslova ili profesionalnog statusa zaposlenog, a gotovo identična definicija mobinga sadržana je u odredbi člana 9. stav 5. Zakona o radu F BiH, u skladu s kojim se zaštita prava iz radnog odnosa ostvaruje kod poslodavca i u sudskom parničnom postupku u rokovima propisanim odredbom čl. 12. stav 1. i 2. ZOR .

U odnosu na navode u reviziji da je valjalo primijeniti Zakon o zabrani diskriminacije revidentu se ukazuje da isti predstavlja opšti antidiskriminacijski zakon koji uređuje diskriminaciju generalno. Zakon o radu uređuje radne odnose, pa on u odnosu na Zakon o zabrani diskriminacije predstavlja *lex specialis* kada je riječ o diskriminaciji u radnim odnosima. To znači da u pogledu pitanja koja na različit način uređuju ova dva zakona, Zakon o radu je *lex specialis* i ima prednost u primjeni.

Ovaj sud je cijenio i ostale revizijske navode, ali pošto nisu od odlučnog značaja (član 253. u vezi sa članom 231. ZPP) na drugačiju odluku nije ih posebno obrazlagao, s tim da nije cijenio navode koji se odnose na pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, jer se iz tih razloga revizija ne može izjaviti (član 240. stav (2) ZPP).

Na osnovu svega izloženog, kako nisu ostvareni revizijski razlozi, kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti u skladu sa odredbom člana 241. stav 1. ZPP, to je primjenom odredbe člana 248. i 254. stav 4. ZPP valjalo odlučiti kao u izreci ovog revizijskog rješenja.

U skladu sa odredbom člana 397. stav 1. u vezi sa odredbom člana 386. stav 1. ZPP odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava revizije, jer nije postigao uspjeh u revizijskom postupku.

Predsjednica vijeća
Emina Hulusija, s.r.